

Perpetua.

En Martyrhistorie fra Nimes.
af
S. Varing-Gould.

„J kan ikke faa Lov til at passere,“ sagde Foreningens Formand, der netop stod paa det Sted, hvor Emilias vilde bryde gennem Kredsen; den øverste Præstinde har befaleet, at J skal føres frem for Gud, for at J kan høre ham Tilbedelse og undertafte eder hans Vilie.“

„Hvorledes skal denne Vilie kunne blive tilkendegivet?“

„Gurgle den unge Mand spottende.“

„J maa æde en af de ham hellige Placenta.“

„Jeg har nok hørt om disse Rager; men jeg har slet ingen Lust til at smage dem.“

„Alligevel maa J gøre det.“

„Men hvis jeg nu ikke vil?“

„Saa vil J blive tvungen dertil. Præfekten har givet et Samtykke. Hvem skal det kunne frelse eder?“

„Hvem? Ja, det skal J nu faa at se; thi her kommer minne Beskier.“

J det samme hørtes en lydelig Fodtramp. Sjelstilletig løb Emilias tilbage til Valustraden, hvor paa den vinklede med Armen og raabte: „Al Hjalp, Ultricularer! Men over ingen Vold!“

Med et højt Raab løb de ind paa Pladsen, sig imod Kredsen af Cultores Nemausi. J Haanden hvang de Marlespigere og Rarer, til hvilke der var fastgjort oppu- berede Gedefind og Væarer. De hvirvlede dem i Kredsen om deres Hoved og slog til højre og venstre med dem. De oppu- berede Skind klæbte imod dem, der ikke vilde vige, saa at de raabte tilbage, hvorefter de lystige Mænd, idet de tvingede deres Vindfælle, som en Rile banede sig Vej gennem Hæfkerne.

Nemaus's Tilhengere streg og gjorde Indsigelser, men de formaadede ikke at modstaa, de blev trængte tilbage og adspredte af de klæbende Vindfælle.

Den store Hob stogget og raabte Hurra for Baad- mændene, der dannede det angribende Parti. Man hørte Raabene: „Godt gjort, Ultricularer! Det er en smuk Bistand, J vde, J Vindfælle-Mænd. Ha, ha, ha! Vi holder hundrede mod en paa Ultricularerne! J kom netop i rette Tid, lige før eders Patron skulde til at nippe af de forgiftede Rager!“

Mændene, der var væbnede med Luft, gjorde ingen Fortræk. Deres Vaaben var kun stikede til at forurolige og ikke til at faare. At blive slaaet med en saadan Væ- lige i Ansigtet var næsten lige saa forbløffende som at blive ramt af et Knippel, men den efterlod ingen Svælske eller brakkede Lemmer, og de Mænd, der drebtes tilbage af Vindfællene, modtoges af dem, der stod bagved, med ud- strakte Arme og en spottende Latter. De vakte slet ingen Medlidenshed.

Ultricularerne naaede hurtigt Emilias, gav ham et Hurra og løftede ham derpaa op paa deres Skuldre, hvorefter de tvingede deres oppu- berede Skind med høje Raab og marcherede ud af Haven, over Torvet, ned ad den nedre Vys Hovedgade med Gallipodius i Svidsen og uden at lide nogen Overlast.

Fjerde Kapitel. Lagunerne.

Mændene, der bar og omringede Emilias, marcherede altsaa med hurtige Skridt, og idet de sang en rymfisk Sang, ned gennem Byen, indtil de naaede ud paa en Slags Raj, der gik langs med en udstrakt lavbandet Lagune. Her laa en Mængde Farsjere forstjebde.

„Na, Herre,“ sagde en af Mændene, da Emilias sprang ned paa Jorden, „hvis J nu vil tage imod et godt Raad, saa skalde J straks lade os føre eder til Arelate. Dette Sted er neppe sikkert for eder.“

„Jeg maa talke eder mange Gange, mine brave Mænd, for eders betimelige Hjalp. Hvis J ikke var komne, saa vilde jeg være bleven tvungen til at spise af de til Gudens hellige Rager, og de, der ikke staar i Yndest hos Gud eller rettere hos Præstestædet, der leder hos og af ham — som Raterlater hos og af Væaren — er meget udfatte for at saa Bugbrud af disse Rager og blive sendt til et Land, hvor der ikke spises mere. Derfor, endnu en Gang Tal alle sammen.“

„Na, Herre, vi gjorde jo kun vor Pligt. Er J ikke Ultricularernes Patron?“

„Jo, ganske vist er jeg eders Patron, eftersom J gjorde mig den Ære at vælge mig dertil, og har jeg maaft indtil nu med nogen Koldfindeghed taget mig af eders Sa- ger, saa værre forstjebde om, at jeg fra i Dag vil tage mig af dem med stor Iver.“

„Vi haar altid til eders Æreneste, Herre.“

„Og jeg til eders i endnu større Maal.“

Læseren er maaft nysgerrig efter at saa at vide, hvem de Vindfælle-Mænd var, som saaledes kom Emilias til Hjalp. For at forstaa dette er det nødvendigt at saa lidt Bessled om Landets naturlige Beskaffenhed.

Den mægtige Rhonensflod, der modtager al den smel- tede Sne fra Straaingerne af Berner Oberland og det nordlige Affald af de lige overfor liggende Alper, modta- ger ogsaa alt Vandet fra den vestlige Side af Jurabjergene saaledes som fra Langres-Plateauet; den store Biflod Saone udgyder sit Vand i den ved Lyon, medens Durance strø- mer ud i den neden for Avignon.

Efter et heftigt Løb eller stærke Regnfuld vokter Vandmængden stærkt i disse Floder, og da Rhonens Bred- der neden for Sammenslutningen med Durance ved St Raphael er meget lave, flyder den let over dem og oversvømmer det lave sammenflyede Delta. Det vilde dog være rettest at sige, at den oversvømmede; thi i vore Dage, da der langs med Bredderne med stor Besøsnig er opført vældige Di- ger, er det kun en sjælden Gang, at Floden vælter ud over det omgivende Land, medens dette i Oldtiden stadig stete til disse Tider, saa at Oversvømmelsen ventedes lige saa sikkert som Aflens.

Den oversvømmede Rhone dannede en udstrakt Egn af Laguner, der naaede lige fra det nuværende Tarascon Beaucaire til Lion-Bugten samt fra Crau paa den ene Side til Nimes paa den anden. Nimes laa ved sin egen Flod, der nu kaldes Vistre, men denne dannede Marlesigne og Søer, der var forenede med den Labyrinth af Laguner, der dannedes af Rhonen.

Arelate, den store Stabelplads for Handelen mellem Gallien og Italien, laa paa en lille Klippe midt i et Vand, der strakte sig, saa langt Njet rakte. Denne Stræ- ning af oversvømmet Land var omtrent Femten Mil i Længden og ti i Bredden og var opfyldt af en Mængde mere eller mindre høje og udstrakte Øer. Nogle var klippe- fulde, medens andre var dannede af sammenflyet Sand og Dynd. Arelate, det nuværende Arles, var tilgænge- lig ved Skibe og Pramme, som gik op og ned ad Floden, og ved den Kanal, som var gravet af Marius. Da Kanalen ikke var dyb, medens Strømmen i Floden var meget frit, var det ofte umuligt for Skibene at naa op til Byen ad disse Veje, og de maatte derfor løse deres Købmands- varer paa Pramme eller Flaader, der førte dem til den store By eller, naar Oversvømmelsen tillod det, lige op til Ne- mausius.

Men da Vandet paa mange Steder var meget lavt, blev disse Pramme, naar de var tungt ladede, baaret oppe ved Hjalp af oppu- berede Skind og Væarer.

Da denne Færdsel besværgede en stor Mængde Men- nesker, havde Prammændene dannet en Forening, som kaldtes Ultricularerne eller Vindfælle-Mændene, og da de ikke sjældent indvilledes i Stridigheder med dem, med hvis In- teresser de kom i Strid, og i hvis Privilegier de gjorde Indgrib, udsaa de sig altid Advokater til Patroner, for at de kunde føre deres Procceser mod deres Fjender. Blant de Indskrifter, der findes paa de mange Oldtids-Monumen- ter, som er bevarede i Provence, forekommer der flere, af hvilke det fremgaar, at den afspode sølte sig stolt ved at lade sætte paa sit Gravmæle, at han har været Patron for den hæderlige Forening af Vindfælle-Mænd.

Nemaus's Rigdom og Trivsel skildtes især, at den var et Handelscentrum for Ud og Skind. Paa Ceben- nerne og den store Kall-Højlette, der grænser til dem, græssede tallose Horder af Geder og Faar, og da alle Mennesker i Oldtiden gik med Klæder af Ud og Skind, var der megen Brug for Ud og Huder. Følgelig blev der bragt store Mængder deraf fra Hjerqegnene til Nimes, hur- fra de saaledes bort paa Pramme, der holdtes oppe paa Skind, som kom fra samme Sted.

Den store Skof, som laa i dette Færdselsstykke, var behøvet af Hællere og Prammænd, og hele dette Distrikt frembød en underlig Blanding af høj Kultur og Barbarisme. J Arles, Nimes og Narbonne var det græsle Ele- ment frembrændte, dog vist og her blandet med fænitist Vold. Men Hovedmængden af Befolkningen bestod dog af de mørke Figurier, der næsten fuldstændig havde mistet deres Sprog og havde antaget deres galliske Erobreres. Disse sidste skledes let fra de andre ved deres gule Haar, lyse Angsigtsfarve og velvoksne Legeme. Men foruden de nævnte Folk fandtes der ogsaa græstaltende Egvæptere og romerske Købmænd, forklippede, bekemte Mænd, der ikke befad nogen Frantasi eller Høselse, men saa meget mere praktisk Sans.

Disse meget uensartede Elementer, der nu i Tidens Løb er imellet sammen, var paa vor Fortællings Tid end- nu fuldstændig adskilte.

„J har Ret, mine Venner,“ sagde Emilias, „der kunde det blive lidt for heft for mig nede i Nemausius; der- for vil jeg, om det saa skal være, tage lige til Arelate, hvis J vil føre mig derhen.“

„Ja, med største Fornøjelse, Herre.“

Emilias havde et Kontor i Arles. Han var som sagt Advokat, men hans Hovedopholdssted var Nemausius, hvilken By han ogsaa tilfærte ved sin Færdsel. Han var af god Familie og nedstammede fra en af de romerske Koloni- stter, der havde nedlat sig der under Augustus. Hans Fa- der var død, og skønt han ikke var rig, var han dog meget velstaaende og ejede en Gaard med tilliggende Jord og Stykke fra Byen ind mod Bjergene til. I den varme Sommerid tral han sig altid tilbage til dette Land- sted.

Den Dag, da vor Fortælling begynder, havde der været en stor Mængde Prammænd i Nemausius, thi de havde benyttet sig af den høje Vandstand i Lagunerne til at faaade Varer ned til Byen.

Emilias traadte ud paa en af Prammene, der syntes at hvile paa Bobler, saa højt sløj den paa Vandet, og Mændene stode straks fra Land med deres Stager.

Bunden var overalt synlig; thi den bestod af høidt Sand og Kalksten, og Vandet, gennem hvilket der bevægede sig en stor Mængde Fisk, var meget klart; thi hverken Vi- stre eller Vandet oppe fra Riiden bragte noget Dynd med sig, og den urene Rhone havde affat alt sit Mudder, før dens Vand naaede og blandede sig med det, der kom flydende fra Cebennerne. Der var heller ingen synlig Strøm; Vandplantene stod fuldstændig stille, og det eneste, der be- vægede sig var Pisslene.

Prammændene var smaa, behændige Karle med mørk Haar, mørke Øjne og godmodige Ansigter. De lo og passerede med heder og de Begivenheder, de havde oplevet den Dag; men de talte deres egen Dialekt, som var uforstaaelig for Emilias, hvem de tiltalte i et mishandlet Latin, isprængt med græsle Ord.

Ku og da bryd de alle ud i en dravende, melantofst Sang, der dog hurtig igen blev afbrudt af deres Latter og Paffiar.

Da Emilias ikke forstod deres Tale, og deres Vittig- heder altsaa ikke kunde mere ham, sagde han sig paa et Udskind, der var bredt paa Prammens Bund, og stirrede drømmende ned i Vandet; thi Kælingen var kun nogle faa Tommer høj.

Han tænkte paa, hvad der var stet, men han kunde ikke saaledes som Prammændene se dem fra den humoristiske Side. Han undrede sig over den aktive Del, han selv havde taget i det foresaldne, og over, at han slet ikke havde be- tænkt sig, før han stred til Handlung. Hvorfor havde han egentlig været saa rast til at fælle denne Viges Liv, som han ikke en Gang tænkte af Naavn? Hvorfor havde han saa ubefindig lagt sig ud med sine Vysbøer i en Sag, der slet ikke angik ham? Hvad havde dog bevæget ham til

at paadrage sig en indsyldelig og mægtig Forenings Vrede?

Ungdommen i Rom og de romaniserede Probinser var paa Rejseførmets Tid i høj Grad blaseret. Den lømte Riddernes Væger i en meget tidlig Alder og blev hurtig træt af Livets Glæder. Den stillede sig tvivlende over for Lyden og saa paa hele Menneskeslægten med lynisk Foragt. Den var egenkærlig, fanfelig og grufom. Men hos Emi- lius fandtes der paa Bunden noget ædelere end hos de fleste andre Unglinge. Sansen for, hvad der var godt og sandt, var ikke helt død hos ham — den sov kun. Og nu — han saa Perpetuas Ansigt stirre op til sig fra Van- det. Var det maaft hendes Stønhed, der havde øvet saa stor en Tiltrækning paa ham, at han for et Øjeblik var bleven gal og havde kastet sin Menneskeforagt fra sig som Sommerfuglen sit Puppehjul? Nej! Skøn var hun og rof; men der var tillige i hendes Ansigt noget ubestribeligt og ubestemmeligt, noget, som man kunde tænke sig at fin- de hos en Gudinde — et Lys fra en anden Verden, en Udtrækning fra Olympos. Det var noget, som ikke ved- kendes hendes Ydre, noget, som hverken Maleren eller Vil- ledhyggeren vilde kunne fremstille? Hvad var det? — Spørgsmaalet bragte ham i Forlegenhed. Han var bleven fortryllet, da bleven ryltet bori fra sit faste, egenkærlige Standpunkt for med Livsfare at begaa en edelmødig, nobel Handlung. Det var ham umuligt at forklare sig selv, hvad der havde bevirket denne pludselige Forandring hos ham.

Han gennemgik i Tankerne alt dette, der havde fundet Sted.

Hvor vidunderligt havde ikke det Mod og den Ro været, hvormed Perpetua var gaaet Tøden i Møde? Hvor rede- bon havde hun ikke været til at bortkaste Livet, medens det endnu var i sin skønneste Blomstring, og medens Verden med alle dens Glæder stod aaben for hende! Han kunde slet ikke forstaa dette. Han havde nok set Mænd og paa Ar- naen, men ikke paa denne Maade. Hvad havde givet Bi- gen hint Uvæbne, som om et indre Lys skinnede ud igem- nem hendes Naavn? Hvad var det hos hende, som gjorde, at hans Tanker stog med Uebødighed og Beundring vendte tilbage til hende?

Skønt Emilias ikke selv var sig bevidst, saa husede hans Hjerte dog noget af den samme Naavn, som boede hos den gamle bedensle Verdens ædelste Naturer og indbefælte- tere. Alle var komne til at nære Tvivl om Tøden, fordi de intetsteds traf den, og dog var de alle bejærede af en indberlig Vængsel efter den som det Ideal, der maaft var uopnaaelig, men som dog var det, der alene kunde gøre et Menneske lykkelig.

Men denne ubevidste Familien efter noget, der var bedre end det, han saa omkring sig, denne ubilliarlige Higen efter det, der var højere end de sunde og jord- bundne Fornøjelser, Verden bod paa, deane instinktmæs- lige Fordisning om, at der for Mennesket findes et Ideal af aandelig Godhed og Fuldkommemhed, som han kan naa, naar Vejen vides ham, — alt dette havde hos Emilias fundet Udtryk i, at han — næsten uden selv at ville det — styrkede sig ud i Væaret efter den unge Vige. Han havde øjnet Idealet, og han havde brudt med det henraa- nende Hedenstab for at naa og redde det.

„Hvad, min Emilias! Sider du ligesom Narcissus og tilbeder dit uforlignelige Spejlbillede i Vandet.“

Den unge Sagsfører for sammen, og der sled et Ud- tryk af Værgelse over hans Ansigt. Stemmen var Galli- podius's.

„Al, gode Ven,“ saarede Emilias, „mine Tanker var besværgede med andre Ting end min egen ringe Per- son.“

„Kinge! — med saa mange Agre, Vingaarde, Græs- gange og Olivenlunde? Ja, og saa tilmed en blomstren- de Forretning for ikke at tale om det uforlignelige Land- sted.“

„Gallipodius,“ sagde Emilias, „du er en værdig Slabning og fattede kun en Ting for at være fuldkom- men.“

„Og hvad er saa det?“

„Værd uden Salt er fløvt, men en Samtale indsjlet i Smigreri er endnu fløvere. Jeg har hørt om en stakfæls Slave, der blev indsmurt med Honning og kængt paa et Kors som Blytte for Høvelene. Naar du taler til mig, har jeg en Fornemmelse, som om du oversmurt mig med Hon- ning.“

„Min Emilias! — men hvor findes de Høveler, der vil stille dig?“

„O, de er alt rede og ibrige, og jeg er i Færd med at fly for dem — det er alle Nemausius's Tilbedere, som du selv har set i Dag. Hvis du elsker mig saa højt, som du siger, da lad mig være i Færd; jeg er søvrig, og Solen skinner højt.“

„Al, Drømmer, som du er; jeg ved, at du sidder og tænker paa den skønne Perpetua, denne Tilbederle af et —“

„Al, jeg vil ikke høre dette.“ Emilias gjorde en heftig Bevægelse. Derefter sprang han op og slog sig for Vandet. „Ved Hercules, jeg er jo en Krytzer, der flygter — flygter, mens hun er i den største Fare. Hvor er hun nu? Maaft forsøges hun af disse Barbarer, disse Domsere, der vil fælle hende i Væaret igen eller maaft bringe hende til at spise forgiftede Rager. Ved de hellige Tvinglinger, jeg opstøter mig højt ubærdigt og vil aldrig kunde tilgive mig selv. Jeg forlader den Ipage og Hjalpsløse i den nder- ste Fare! Stag mig tilbage, J gode Mænd! Stag tilbage! Jeg vil ikke til Arelate; jeg maa igen til Nemausius!“

Fjerde Kapitel. Livets Vej.

Emilias var sprungen op og raabte til Mændene, at de skulde holde stille. De hvilede da paa deres Stager og af- ventede yderligere Ordre, medens Prammen med den Fart den havde faaet, gled ind mellem Sivene og Rørene.

Gallipodius sagde: „For det meste maa jeg beundre din herlige Forsæt, der straalte som en Sol; men der er jo Tider, da Solen bliver formørket, og saaledes er Li- fædet for Djævlitet. Du tænker dog vel aldrig paa at

vende tilbage til Nemausius for at vade dit Liv uden ringe- gæste Haab om at kunne bringe Hjalp? Desuden — betænk dig vel — er Pigen ogsaa meget værd!“

„Gallipodius,“ sagde Emilias i en beftig Tone, „jeg kan ikke flygte og bringe mig selv i Sikkerhed, medens hun er udfat for den stræfteligste Fare. Det var kun halv- gjort Arbejde, jeg udførte. Jeg gjorde det uden at have tænkt over det; men naar jeg først havde begyndt paa det, burde jeg have fuldført det; saaledes plejer jeg at gøre.“

„Det er meget sandt, og det vidner højt om dine for- træffelige Egenkaber baade hvad Legem og Sjæl angaar. Men du kender jo slet intet til denne Pige, og selv om hun er, som din Fantasi forgænger dig, hvad er saa en Kvinde, at du skulde sætte saa meget som din lille Fingert i Vade for hendes Skyld. Desuden — hendes Moder og Slægt- ninger vil neppe ønske din Hjalp.“

„Hvorfor ikke?“

Gallipodius tral paa Stuldrene. „Du er jo et Ver- densmenneske, en Ynder af Livets Glæder, medens disse Røll er Kristne. De vil selv gøre, hvad de formaar for hende. De hænger sammen som en Viskerm.“

„Hvem og hvad er disse Folk — denne Moder og disse Slægtninger?“

„Jeg ved kun lidt om dem. De bebør et Hus i den nedre By; deraf fremgaar det jo, at hvad Stand de er, de staar ikke i Klasse med dig. Pigen har alt et Par Aar været bekendt for sin Stønhed, og mange unge, leffindige Jvne har søgt at komme i Lag med hende; men hun bliver saa omhyggelig bevogtet og er selv saa tilbageholden, at de kun har hentet sig Stusselser og Værgelser.“

„Jeg maa vende tilbage; jeg vil være vis paa, at hun er kommen i Sikkerhed.“

„Du maa ikke vende tilbage til Nemausius. Du vil derved kun udsætte dit dyrebare Liv for Fare uden at kunne hjælpe hende. Ja, du vilde derved kun bidrage til at hen- lede Opmærksomheden paa hende. Overlad Sagen til mig og stol paa min Hengivenhed.“

„Jeg maa i det mindste vide, hvad der er blevet af hende. Jeg kan ikke være rolig, før jeg ved, at hun er uden for Fare.“ Ved de salige Guder, Gallipodius, jeg ved ikke selv, hvad der gaar af mig; men jeg føler, at hvis noget ondt rammer hende, da vil jeg kaste mig i mit Sværd og byde Tøden velkommen, fordi Livet da har mistet alt Værd for mig.“

„Hør da, du mest besluttsomme af alle Mænd,“ sagde Gallipodius. „Jeg vil vende tilbage til Byen; min King- hed vil passere uantastet. Du skal blive i Gallipodius's Hus lidt oppe paa Forbjergene. Han er Tømmerhandler, og hans Bolig er meget ren. Konen er af god Familie, og hvad bedre er, forstaaer sig godt paa Rokelunken. Huset er ganske vist tærvælt og fortjener neppe den Ære, at en saa fortræffelig Gæst som du tager derind; men hvis du vil nedlade —“

„Not; jeg vil følge dit Raad; men skynd dig saa, Ven, og saa sandt du sætter Pris paa min Aftelse, vær mig tro, og gør, hvad du kan.“

Derpaa gav Emilias Prammændens Befaling til at sætte ham i Vand ved Galvillus's Tømmerplads.

Da han var kommen i Land, steg han op ad en lille Høj til et Hus, der var omgivet af Tømmerhæder af Ege- træ, Valnød, Fyr og Oliven. Galvillus hørte vel til de store Købmænd, men han var i Besiddelse af megen Flio og Energi. Han handlede med de indfødte oppe i Cebennerne, løbte det Tømmer, de fældede, og bragte det ned til sin Plads, hvorfra det førtes ned til Verne i Om- egnen og til Skibsbyggerne i Arelate.

Tømmerhandleren var ikke selv hjemme, men hans Hustru modtog Emilias med stor Værbødighed. Hun havde hørt ham omtale af Prammændene og kendte Galli- podius, der nu forestillede hende sin Væsthyter.

Hun gjorde Lindstødning, fordi hendes Hus var saa lille, og fordi hende Moder, som boede hos dem, laa for Tøden af Alderdomsuhagthed. Hvis Emilias Ventulus under disse Omstændigheder vilde undskulde, om Opvart- ningen blev lidt mangelfuld, vilde hun gerne yde ham al den Gæstfrihed, hun formaadede.

Da Emilias hørte dette, vilde han helst være taget ind et andet Sted; men det eneste Hus, der var i Nærhe- den, og som der kunde være Tale om at tage ind i, var et simpelt Værelse, som stogtes af Ultricularerne, der optog enhver Krog i det. Det gjorde ham ondt, at han skulde bolde den gode Rone Ulejlighed; men han tog dog med hendes Tilbud. Paa den Tid plejede de fornemme og vel- havende ikke at vise lynderlig Hengivenhed mod de lavere stillede. Stadsbærelse og Adelen mente, at de ringere Klæs- ser kun var til for deres Skyld, og Emilias delte sin Tids Ansværelse, men befad paa den anden Side dog saa megen medfødt Hengivenhed, at han kun ønskede paa- trængte sig, hvor hans Værbørelse maaft være til Behvar.

Huset var lille og opført af Ira paa et Stenunderlag. Skillerummet var af tynde Vædder, der mange Steder var Rille i Sammensjningerne, og dette i Forbindelse med, at mange af Knasterne var faldne ud, gjorde, at man i det ene Værelse kunde høre og til Dels se, hvad der foregik i det tilstødende. Et Soveværelse i et romersk Hus var kun et lille Kammer, hvor der ikke kunde staa andet end Sengen. En Servante besværgede ikke, da al Kænfelse foretoges i Vædet, der laa for sig selv. Et saadant lille Kammer fit Emilias anvist. Det havde intet Vindue og kun en smal Dør, der lukkedes ved et Forhæng.

Emilias afførte sig sin vaade Underklædning, som han gav sin Værtinde, for at hun kunde tørre den, hvorefter han hvæbte sig ind i sin Toga og ventede paa sin Af- tensmad.

Denne blev tilberedt saa hurtigt, det lod sig gøre, og bestod af Vg, Al med Meloner og tørrede Væbler. Desuden saa megen Vin og Olie han vilde have.

Da han havde spist og sølte sig styrket og forfristet, spurgte han, ledet af en venlig Tanke, om han maaft se den gamle, syge Rone. Værtinden førte ham da straks til hendes Værelse, og han traadte hen til den gamle Kvindes Seng. Aftensoolen skinnede ind ad Tøren og belyste den gamle Ansigt, medens hendes Latter stod og holdt For- hængt tilbage.

(Fortætttes.)